

достойный? Защо ли е наprotивъ честна и добродѣтелна породица често и за едно парче [кѣсз] хлѣбъ желна? Защо да са мѣдѣрз и способенъ человекъ въ сиромашіѣ дави? Защо ли са наprotивъ простаки и ленивецъ слави, въ свилѣ и кадифе шири, и надъ толкова способности возноси? Защо Божіе-то провидѣніе добръ-тъ колѣж на ближнекъвецъ-атъ толко пѣти безъ подпоркѣ остава? Защо ли неправедникъ-атъ и злочинецъ-атъ пресыпука съ найсѣнни дароке душекни и съ найизобилни дароке на щастіе-то? О, какъвъ бы то рай былъ тука на земь-тъ, кога бы добродѣтель-та, побожность-та и мѣдрость-та още тука съ найголѣмо щастіе и благополучіе съжжена и съединена была!

Често предлага человекъ себѣ такива пытаніѣ, като види, чи пороки-атъ и грѣхъ-атъ господствува и царува, а добродѣтель-та понижена въ прахъ-атъ лежи. Истина, така пыта человекъ себе особито тогача, кога е съ своѣ-тъ съдвина незадоволенъ, и кога-то себе, своѣ-то имѣніе и състоаніе сравнава съ състоаніе-то на такива лица, за кои-то е съврѣшенно увѣренъ, чи несѣ по добры отъ него нити по добринѣ-тъ сърдечнѣ, нити по покойства-та и дароке-те душекны. Съ такива рѣчи са жали человекъ, по нѣкой пѣтъ откише на благость-тъ и премѣдрость-тъ Божіѣ, и жалъ му е, защо не е и него обдарилъ и надгледалъ така, какво-то е много други надгледалъ.

Но да ли е провидѣніе-то Божіе при дѣленіе-то на свои-те дароке истина така неправедно? Гдѣ е тоя любимецъ Божій на земь-тъ, кой-то е съ милость-тъ и благодѣаніѣ-та негови толкова отли-